

La tribuna

La separació dels poders

No es tracta tant de separar els poders com de distingir les posicions

JAUME

Bartumeu

La separació dels poders, gravada en la base de l'Estat de Dret, és la primera i l'última condició de les nostres llibertats.

Sovint la invoquem, ben encertadament, com un principi fundador de la Constitució.

Aquesta mena de línies grogues ideals que delimiten les prerrogatives del legislador, del governant i del jutge són les garants del funcionament de l'Estat de Dret, democràtic i social que estableix la Constitució andorrana.

És ben veritat: allí on aquell que se suposa que ha d'executar les decisions adoptades pel poble sobirà decideix també sobre les lleis es descobreix que una dictadura ha fet fora la democràcia. D'igual manera quan la justícia està en mans del que governa hi ha una confusió de poders que els clàssics grecs ja van anomenar despotisme.

Al llarg de la història del pensament polític **Hobbes, Locke, Montesquieu, Rousseau, Sieyes** i uns quants altres teòrics van elaborar amb força dificultats el que avui ens sembla una evidència.

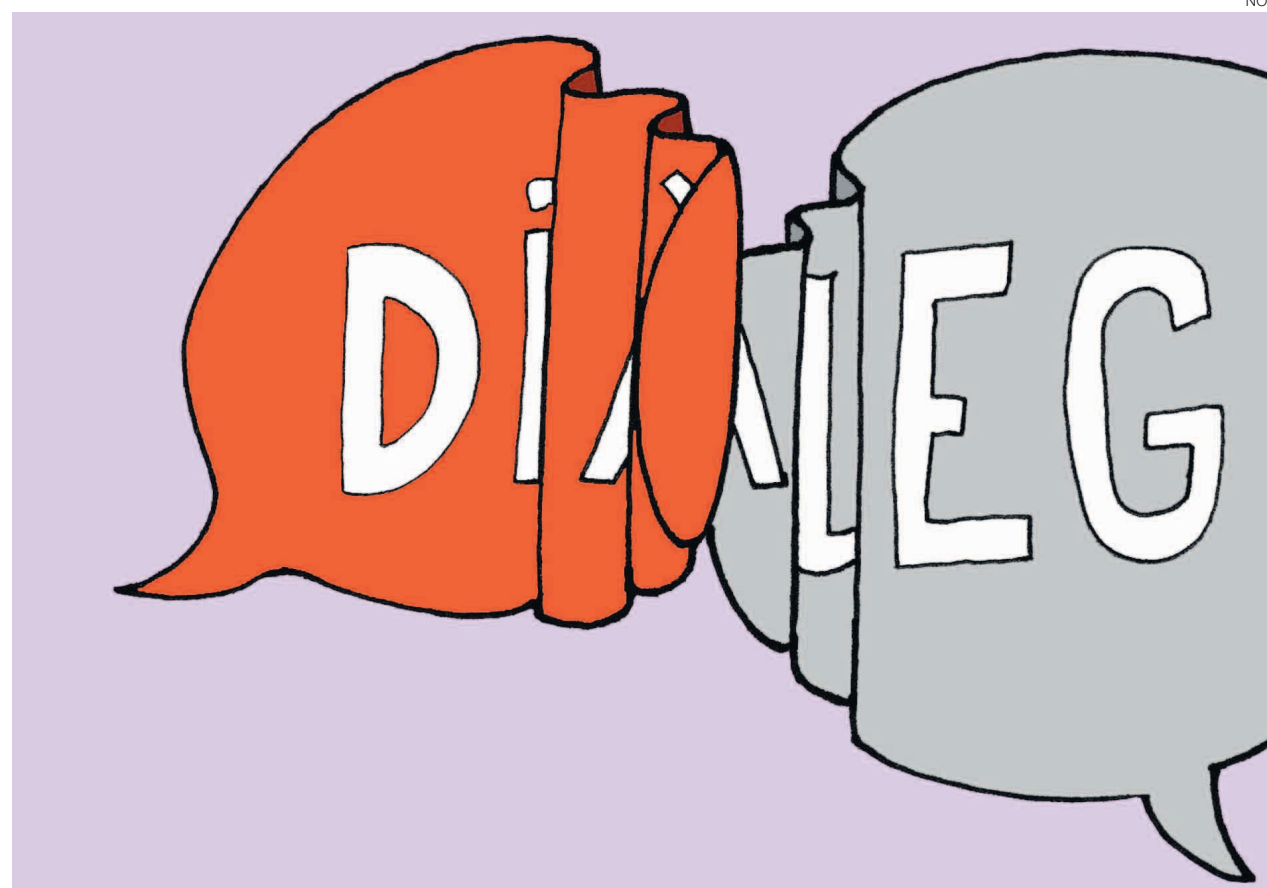
La Declaració dels Drets de l'Home de 1789 ho diu senzillament:

«Una societat, en la qual la garantia dels drets no roman assegurada ni la separació de poders determinada, no té cap Constitució».

El mes de juny passat **Pierre Rosanvallon**, professor al Collège de France i president del taller intel·lectual La République des Idées, va publicar a *Le Monde* (edició del 17 de juny) un article de reflexió sobre la separació de poders en les constitucions modernes.

Exposava que, al seu entendre, cal separar funcionalment acció i control, és a dir Govern i oposició.

Deia **Rosanvallon** que el món

El debat sobre el pressupost es vol despatxar com si fos un simple tràmit; hem de preguntar-nos si el que es busca no és res més que diluir el Consell

modern necessita poders forts i reactius. Però afegia tot seguit que aquests poders «... han de ser permanentment controlats, els seus projectes i les seves decisions s'han de sotmetre a discussió, les seves accions han de ser avaluades i criticades».

El professor francès precisava encara més el seu pensament i ens deia que, en aquest cas, no es tracta tant de separar els poders sinó més aviat de distingir les posicions. I conclou així: «l'essencial en aquest sentit és, especialment, donar a l'oposició tots els mitjans necessaris per a que pugui jugar el seu paper d'estimulació i de con-

testació».

He tornat a llegir l'article de **Rosanvallon** la vigília del debat de totalitat del pressupost de l'Estat del 2012, en mig de les presses del Govern de DA per imposar el seu calendari d'urgència en la tramitació del text en seu parlamentària.

Un calendari que el mateix Govern va endarrerir volgudament en presentar el projecte de pressupost el 30 d'octubre quan podia haver-ho fet setmanes abans.

Ara ens volen fer córrer amb la clara finalitat de no deixar marge suficient al Grup parlamentari de l'oposició per analitzar amb el temps necessari el conjunt del pro-

jecte de pressupost.

Sabem que precisament el debat sobre el pressupost és el moment àlgid de la contraposició democràtica entre la majoria i l'oposició al Consell General. Per això quan ens adonem que es vol despatxar el debat com si fos un simple tràmit hem de preguntar-nos –i preguntar-los– si al capdavall el que es busca no és res més que diluir el paper del Consell General a la mínima expressió.

És ben evident que el que se'ns demana és una simple adhesió als seus pressupostos.

La qualitat de la nostra democràcia necessita un sistema de frens i contrapesos que només esdevé possible amb la divisió i l'equilibri de poders, separats i contraposats.

Però dissortadament, demà ho veurem al Consell General, anem en la mala direcció. ≡

President del grup socialdemòcrata